

TÌNH GIÁC CÔNG MIÊN

Việt Nhân

A.- Vào Bài

Chúng ta thường nghe nói đến giấc Cô miên, mà chưa ai đề cập tới giấc Công miên. Cô miên là giấc ngủ của người Goá phụ sống một mình trong cảnh cô đơn, tưởng nhớ khôn nguôi đến người chồng quá cố của mình. Còn Công miên là danh từ chưa ai dùng tới, nhưng tôi muốn dùng để chỉ những giấc ngủ của nhiều người, mỗi người tuy cô đơn nhưng cứ vẫn ôm lấy niềm riêng của mình, không còn lưu tâm đến mối liên hệ với người khác, với đồng bào mình, mỗi nhóm cũng ôm lấy niềm riêng của mình, niềm riêng là đó là những gì mình học hỏi được từ người ngoài, những thứ mình thích, cho đó là độc nhất, cứ ôm lấy tôn thờ nó, cho những thứ của Cha ông Tổ tiên là quê mùa lạc hậu, đã quá thời cần phải xa lánh.

Có nhiều nhà nhà Nho theo Hán Nho chỉ biết tầm chương trích cú, thôi xao thi phú cho giống Tàu, cứ nghe đến “ Khổng Tử viết “, thì đâu có những câu ngược ý nhau vẫn cứ tin không thắc mắc, sự thể này do “ Hán Vũ Đế “ xuyên tạc, bày ra mà đa số các vị chẳng nhận ra đó là thứ thuộc nền Văn hoá Du mục: Thứ Tôn quân làm Thiên tử , trọng Nam khinh nữ, bạo động và bành trướng, nguồn tai họa hàng ngàn năm của Việt tộc , mà không nhận ra nguồn gốc của thứ Văn hoá đó là do nền Vương đạo của Tổ tiên đã bị nhà Hán xuyên tạc mà ra. **Bỏ mất nguồn Vương đạo đó là đánh mất Đạo lý làm người.**

Có nhiều vị Tân học theo nền văn hoá Pháp, tuy chưa chấp nhận” Nos Ancêtres sont des Gaulois “, nhưng cũng không còn lưu tâm đến Âu Cơ, Lạc Long , Hùng vương là ai nữa, cho đó là chuyện Hoàng đường, mà không nhận ra đó là nền tảng Quốc gia, được xây đắp trên Tình Nghĩa Đồng Bào - Keo Sơn gần bó tất cả Đồng bào vào trong một bọc - , bỏ cái đó thì Dân tộc bị tan đàn xẻ nghé thảm thương như hiện nay, nay Miệng cứ hô to đoàn kết, mà Lòng thì lại khinh khi nghi kỵ, ganh ghét đồng bào, làm việc Quốc gia thì chỉ nghĩ đến tiểu Danh tiểu Lợi, rồi thì ngủ mê trong việc tranh dành hơn thua!

Có nhiều vị say mê triết học Tây phương, đây là nền triết học rất đồ sộ rất khó nuốt, nhưng là nền Triết Duy lý của giai cấp Quý tộc, họ đã có đủ Cơm áo và Tự do, chỉ cần chiêm nghiệm các ý tưởng (La contemplation des idées). Do sự ngủ mê trong đó mà nhiều người trí thức Việt đã khinh khi nền triết lý nhân sinh “ Tình Lý tương tham “ của Tổ tiên! Họ không còn nhận ra, khi quên Tình thì quên con Người có nhân Tính, Nhân Tình nơi Nhân Tâm thì đâu có thấy được con Người! Ở với Người mà quên Tình Người thì chuyện gì giữa con Người với nhau cũng có thể xảy ra. Cứ xem tình trạng hiện tại trong và ngoài nước thì thấy rõ.

Có nhiều vị làm Văn hoá chỉ lo làm công việc đưa con người xa rời cuộc sống nhiều nhưng, cho cuộc đời là không thấp kém, thậm chí còn nôn mửa, nên cố đem tâm hồn con người đi chuyến tàu suốt lãng mãn, tôn sùng cá nhân chủ nghĩa phóng túng, đến nỗi quên mình, quên nhà quên nước đang trầm luân trong cảnh bị áp bức đọa đày! Ta hãy nghe những lời thơ du dương của hai vị tiêu biểu: “ Là thi sĩ nghĩa là Ru với Gió. Mơ theo Trăng mà Vợ vẫn cùng Mây. . . Xuân Diệu”.

Hay “*Lạy Thượng đế xin Ngài hãy nhận. Linh hồn con là một kiếp đi hoang . . . Huy Cận*”. Khi hết đi hoang tỉnh dậy thì hai vị gặp được bốn vị cứu tinh Mác, Lê, Mao, Hồ, họ trang bị cho con dao sắc Mác- Mao lại chìm vào trong giấc Mê Hận thù giai cấp, cứ vung dao vãn chương cổ võ : *Giết! Giết! Giết!* như Xuân Diệu, chém bừa đứt mối Liên hệ Đồng bào! Những côn đồ vô thần nào ra giết đồng bào không gớm tay. Họ không quan tâm việc để cho Đồng bào bị giết thì rồi mình có được tha giết không và sẽ ở với ai?

Ngày nay vẫn có nhiều vị làm văn hoá, văn nghệ mà cứ bàn chuyện trên mây trên gió, bàn những chuyện thoát tục không dính líu gì đến con người, nhất là không đụng đến Tà trị đang nghiền nát con người, để cho được yên thân, có nhiều vị nhạc sĩ, ca sĩ, ca tụng mối Tình cuồng say anh anh, em em, cời gân truông ra trên ánh đèn màu mà múa may quay cuồng, vì đã cạn Tình khô Lý, nên đã quên con người, và quên ngay cả chính mình, không nhận mình là ai, có những vị lại cổ võ cho loại nhạc ủy mị thướt tha làm tan nát Tâm hồn cũng như loại nhạc kích dục đưa con người đến bờ dâm loạn, mà quên đi Nhạc là Bà Chúa của mọi sự hòa hợp, “**Nhạc như mầu nhiệm tối hậu cho các khoa học về con Người, một mầu nhiệm mà các khoa nhân văn đều vấp phải, nhưng chính nó là kẻ giữ chìa khóa mở vào mọi tiến bộ** : La musique représente la suprême mystère des sciences de l’home, celui contre lequel elles buttent et qui garde la clé de leur progress “ (Simonis 294).

Cũng còn có nhiều vị Kitô hữu cho việc thờ cúng Tổ tiên là thờ ma quỷ, chuyện Tiên Rồng là hoang đường, là mê tín dị đoan, không nhận ra việc thờ cúng Tổ tiên là thờ Nhân Tính (human dignity) đó là Tam cương: Nhân, Trí, Dũng làm nên Trai hùng Gái đảm hay Nam hào Nữ kiệt. Tam cương đó chẳng khác với Bác ái Công bằng và Tha thứ, cũng như Bi, Trí, Dũng. Mặt khác, không nhận ra Tiên Rồng là “*biểu tượng Vi nhân của Tổ tiên*” giúp chúng ta hàng ngày cố Vi nhân để vươn lên, vượt qua mọi khó khăn mọi nghịch cảnh mà thăng hoa đời sống gọi là Việt hay vượt qua mọi trở ngại cho được siêu việt. Mỗi ngày nhiều Vị đều tôn thờ các đấng Thánh bốn phương, mà chẳng biết đến những vị Tổ tiên Lập quốc và Kiến quốc của mình là ai. cũng như không quan tâm đến các Anh hùng Nữ kiệt hay Trai hùng Gái đảm đã giữ vững nền Độc lập cạnh một nước vô cùng to lớn và vô cùng hiểm ác suốt gần 5000 năm ! Chúng ta được sinh ra tại Việt Nam, sống ở đất Việt Nam, ăn của ăn Việt Nam, nói tiếng Việt Nam, được giáo dục và lớn lên ở Việt Nam, chết được chôn cất tại Việt Nam, mà Tâm hồn lại ở chỗ xa vời với con Người và Dân tộc thì quả là chúng ta đã lạc Hồn Nước mất rồi!

Chúng ta nên nhớ rằng mỗi Kitô hữu là một viên gạch xây dựng Hòa bình ở nơi “*Dưới Đất*” để mà “*vâng Ý Cha*” làm cho “*Dưới Đất*” cũng như “*trên Trời*”. Vâng Ý Cha thì phải tu dưỡng lòng Bác ái, để làm cho “*Dưới Đất*” cũng được như trên Trời thì phải ăn ở Công bằng với Đồng bào, mà sống Hoà với Đồng bào Việt Nam. Làm việc đó là thực hiện lệnh truyền “*Mến Chúa Yêu người*”, đó là công nghiệp phải xây dựng từ ngày nay để làm của Lễ cứu chuộc cho chuyển về Quê ngày sau. Bất động mà chỉ cầu xin chắc không bao giờ thành công, vì Chúa Yêsu đã phán: Không thể cứ Lạy Chúa, Lạy Chúa mà lên Thiên đàng, mà phải làm theo lệnh truyền của Ta”!

Có điều rất quan trọng mà chúng ta thường không để ý, đó là luật Giá sắc, cũng giống như luật Nhân quả của nhà Phật. Giá là Gieo, Sắc là Gặt. “*Gieo thứ nào thì gặt thứ đó, Ai gieo thì kẻ đó gặt, Gieo một thì gặt trăm* “. Gieo lành gặp Lành, Gieo Ác gặp Ác với món Lờl gấp trăm, Lỗ gấp trăm! Ai chơi Dao thì đứt tay, ai chơi với Guom Giáo thì chính Guom Giáo mình lại cắt cổ mình. Đó là luật trời lồng lộng, không ai có thể thoát.

Nếu không hiểu rõ luật này, khi gặp tai ương mà cứ đổ cho Chúa phạt thì là điều xúc phạm!

Có nhiều vị Phật giáo đồ cứ mê mãi thờ “ Cánh Tay chỉ Trăng “ tức các Tượng tô son thếp vàng, Chùa Chiền nguy nga tráng lệ, Lễ bái từng bưng, tất cả chỉ là Hình thức tuy cũng cần, nhưng cũng không bức thiết bằng Nội dung của việc” tự thấp đuốc lên mà Tim Trăng “ ! Mê mãi “ thờ cánh Tay ‘ , mà “ quên Trăng thì lấy ánh Trăng đâu soi cho mà Giác ngộ ?. Có gặp được Trăng thì mới đón nhận được nguồn Từ bi, tất không thể quên Tình Nghĩa Đồng bào. Khi đã đạt lòng Từ Bi thật sự thì làm sao chúng ta cứ cho đời là ảo hoá, mà không thấy đồng bào đang quần quạy trong khổ đau triền miên? Giả sử khi đang đi trên đường nếu gặp con voi, ta có chạy tránh không hay cứ cho là ảo hoá?

Những sự ngộ nhân, bất đồng giữa tôn giáo vừa qua đã gây ra bao nhiêu tai họa cho Dân tộc Việt Nam, thực ra những giá trị của mỗi tôn giáo đâu có khác nhau, mà chỉ là do những người : “ Lấy Đạo tạo Đời “ gây ra mà thôi !

Nếu phải quy lỗi cho nhau thì phải quy cho Minh trước: “ Tiên trách Kỳ nhi hậu trách Nhân “, và Minh phải sửa trước khi đòi hỏi người khác sửa, chứ không thể cứ khu khu cho mình là đúng, so đo hơn thua gây thêm rắc rối, vì chẳng có ai thắng mà cả hai đều thua một cách nhục nhã!

Có nhiều vị lãnh đạo Tinh thần các Tôn giáo cứ mê mãi công việc xây dựng, cúng bái lễ lạt cho hoành tráng xôm trò mặt ngoài, mà quên đi phân thực hiện lệnh truyền “ Mến Chúa Yêu người”. Các Ngài cứ ngủ mê ở Đời sau” mà quên mất sự sống theo tinh tuý của Đạo ở Đời này “ là giúp đào luyện cho mỗi Tín đồ trở thành một viên gạch xây dựng Hoà bình. Đời này đa số bị giam hãm sống trong cuộc sống khốn khó hay buông thả thì làm sao mà lo được gì cho Đời sau?. Đời này là thời gian lập công bằng cách ăn ở công bằng để sống hoà với mọi người thì mới mong có hành trang làm giá cứu chuộc cho đời sau. Lại nữa, vì tất cả đều được liên đới với nhau như Cành Ngọn Nho và Thân Rễ Nho, Thân Rễ Nho chết thì Cành Ngọn Nho liệu có sống sống được không, khi đánh mất tình liên đới, thì làm sao chỉ có một thiếu số “ độc thiện kỳ thân “ mới được cứu?

Không biết tôi có lộng ngôn xúc phạm hay không, nếu có thì cho tôi thành thật xin lỗi, nhưng theo sự hiểu biết hạn chế của tôi thì tình trạng hiện nay trong thời đại được tự hào là “ văn minh hiện đại “ vẫn còn có một số khá đông trong tầng lớp tinh hoa của Đất nước còn là như thế. Còn trước đây gần 1000 năm cho là “ thời quê mùa lạc hậu” mà trong Bia của Quốc Tử Giám ở Hà Nội có khắc ghi:

“ Hiền Tài là Nguyên khí của Quốc gia, Nguyên khí Thịnh thì Thế nước mạnh mà hưng thịnh, Nguyên khí Suy thì Thế nước yếu mà thấp hèn “.

Tình trạng Xã hội chỉ là tấm gương phản chiếu đời sống (Tâm linh) của một Dân tộc, cứ nhìn vào tình trạng Đất nước hiện nay ra sao thì liền nhận ra Tâm hồn chúng ta ra sao rồi! Xấu “ Chàng Xã hội “ thì rõ ràng “ hổ Chúng ta là Ai “ ?

Nói tóm lại, là những tín đồ tôn giáo chúng ta chỉ mê mãi lo tìm sự cứu rỗi ở đời sau, mà quên mất sự tồn tại đời nay, chúng ta không làm cho sáng cái đức sáng của Đạo lý mình theo, mà còn làm cho mờ đi, nên mới bị bóng tối vô luân của CS bao phủ, chúng ta không sống mà chỉ la to bằng cái miệng. Kết quả “ Xôi Đời này “ cũng hỏng, “ Bống Đời sau “ cũng không!

B.- Nguồn Cội của những Giác Công miên

Nói là Công miên là nói đến nhiều người cùng ngủ mê trong giấc ngủ say, tuy cùng ngủ say, nhưng mỗi người mỗi nhóm có giấc ngủ riêng, làm mình quên mình là Ai, từ Đâu tới và quên mình có cùng Gốc Dân tộc với Đồng bào không, trăm sự rắc rối đều do việc quên mình là Vong Nhân, quên Gốc từ Đâu tới là Vong Bản, quên Gốc Dân tộc là Vong Quốc, quên kiếp sống nô lệ là Vong nô nhất là nô lệ tư tưởng. Ngủ say đến nỗi ai nhắc đến nguồn gốc là dè bủ ngay, cho là quê mùa lạc hậu.

Giấc ngủ riêng của mỗi người của mỗi nhóm là những thứ học được từ những nguồn khác nhau, những lối cảm nghĩ cách sống khác nhau, đó là bước Thù đồ để phát triển bản sắc Dân tộc rất quý, nhưng có điều là “ của Mối ăn vào “ mà “ chưa Tiêu hóa nổi ” nên không thể đem bồi bổ cho Gốc Dân tộc mình được, vì Dân tộc bị nô lệ mà chưa phát triển, không những thế mà còn bo bo giữ lấy cái của học được không tiêu hóa của mình., mà so sánh với cái văn hoá đã sa đọa, để giữ vị thế ở trên và ở ngoài Dân tộc, và khinh khi dè bủ nguồn gốc Cha ông!

C.- Giác công miên ngàn năm

Thực ra tôi không dám ngạo mạn mà nói ngoa, ta hãy đọc mấy lời Tâm huyết của Cụ Phan Sào Nam để lay tỉnh Đồng bào đời mới trong bài Chúc Tết để cùng Trời Đất đời mới theo mùa Xuân” Đây là lời kêu gọi Dân tộc **Đồng Tâm để Đồng quy về một mối** mà cùng nhau **Đổi mới để cứu Nước**. Cũng như lời cảnh cáo của Cụ Phan Chu Trinh trong bước **Thù đồ**.

I.- Bài học của Cụ Phan Sào Nam

1.- Gọi Hồn về với Nước

Mình có khôn phải nghĩ mà suy
Trời sinh ta có tội gì
Sao cho gọi được Hồn về Nước ta
Lời Huyết lệ gởi về trong nước :

...

“Song trong nước mỗi người một khác
Vốn cùng nhau xung khắc bất hoà
Nhưng là Ta lại hại Ta “

“ Hồn máu uất chất quanh đầy ruột
Anh em ơi! Xin tuốt gương ra
Có Trời có Đất, có Ta
Đồng Tâm như thế mới là Đồng tâm”

2.- Chúc Tết Thanh niên

Dậy ! Dậy ! Dậy !
Bên án một tiếng gà vừa gáy
Chim trên cây liền ngỏ ý chào mừng
Xuân ơi xuân, xuân có biết cho chăng?
Thẹn cùng sông, buồn cùng núi, tủi cùng trăng
Hai mươi lẻ đã từng bao chua với xót
Trời đất may còn thân sống sót
Tháng ngày khuây khỏa lũ đầu xanh
Thưa các cô, các cậu lại các anh
Trời đổi mới, người càng nên đổi mới
Mở mắt thấy rõ ràng tân vận hội
Ghé tay vào xúc vác cựa giang san
Đi cho êm, đứng cho vững, trụ cho gan
Dây đoàn thể quyết phen thành nghiệp lại
Ai hữu chí từ nay xin gắng gỏi
Cởi lột xưa mà tu dưỡng lấy tinh thần
Chẳng thềm chơi, chẳng thềm mặc, chẳng thềm ăn
Đúc gan sắt để dùi non lấp bể
Xối máu nóng để rửa vết dơ nô lệ
Mới thế này mới là mới hỡi chư quân
Chữ rằng: nhật tân, nhật tân, hựu nhật tân.

Nhìn vào tình trạng Đồng bào hiện nay trong và ngoài nước, quả thật nhiều người trong chúng ta còn ngủ mê, cứ nhìn vào cảnh phân hoá chia rẽ thì liền nhận biết mức độ ngủ mê ra sao! Vì lạc Hồn Thiêng Sông Núi, nên không nhận diện ra Ai là Đồng bào nữa!

Hồn Thiêng Núi là Nhân, Hồn Thiêng Sông là Trí hay Nghĩa, Sống hài hoà theo Nhân Nghĩa thì đạt đức Dững, có đức Dững thì mới có khả năng sống hoà với nhau: Nhân Trí Dững còn có nghĩa là “ Tinh Lý tương tham “.

Con người là tinh hoa của Thiên Địa, Nhân thuộc về Thiên, Trí thuộc về Địa, Dững thuộc về Nhân hay Tinh thuộc Thiên, Lý thuộc Địa, Tương tham thuộc Nhân.

Cụ Phan gọi Hồn Nước về với Dân tộc là gọi Cháu con phải sống theo Đường Nhân Nghĩa: Có Nhân thì biết kính trọng yêu thương và bao dung nhau, có Nghĩa thì biết cách ăn ở Công bằng mà sống Hoà với nhau, có Hoà thì mới ngồi lại với nhau mà kết đoàn mà chung Lòng chung Trí và chung Sức mà lo việc nước, việc nước là việc của toàn dân, nên những anh hùng cô độc không sao làm nổi!

Cha ông chúng ta có nói: “ Cày lặt tốt lúa, nói lặt khó nghe “. Khi mở miệng ra tôi cứ nhai đi nhai lại hai chữ Nhân Nghĩa, chắc làm nhiều vị bực mình, nhưng khôn cho tôi, làm Người mà không nói đến Nhân Nghĩa hay Tình Lý tương tham thì biết nói điều gì hơn, làm Công dân một Nước mà quên Tình Nghĩa Đồng bào thì làm sao mà kết đoàn mà lo việc chung. Nếu bỏ “ vỏ dĩa Nhân Nghĩa “ thì gặp “ Vỏ dĩa Hân thù và Bất công “ của CS. Là người dân, Không tự ý làm Người (Nhân) Tự do thì để cho người khác bắt buộc làm Dân Nô lệ, CS cứ làm cho đói rét và ngu dốt thì phải nghe theo mà kết đoàn mà sản xuất Tập thể để được hạnh phúc trong “ Thiên đường mù “!

II.- Bài học của Cụ Phan Châu Trinh

Cụ Phan Chu Trinh kêu gọi những người du học, hãy lọc lấy cái tinh hoa học được của người ngoài về bồi đắp cho gốc của Dân tộc được xum xuê tức là Thù đồ. Khi về nước thì phải Đồng quy để đem tinh hoa đã học được bồi bổ cho nền Văn hoá nước nhà mà nâng cao Dân sinh và Dân trí, chứ không phải để ý vào đó mà mình sống riêng một cõi xa cách đồng bào. Cụ cũng cảnh cáo những Sĩ tử, tham quan ô lại và cách học Văn hoá Tàu văn hoá Tây như sau:

1.- Cảnh giác Sĩ tử

“ May mà đặng cử nhân, tiến sĩ, lãng xãng như châu nọ gặp đèn. Mang những đồ áo rộng, khăn dài, lổm nhổm như mèo kia bị ướt. Đại đến nổi cúng đất tống ôn, trồng nêu đốt giấy, sự đã đại mà cứ theo hoài. Quen những điều coi giờ nhắm địa, đoán số cúng sao, thói phi lý mà bỏ đi không dứt. Đất công thổ bao canh bao tá, trút vào bị cho đầy thịt tế thần, phân biếu phân chia, xách mà ăn lấy được. Lễ thì thương mới phải, anh em ta mà xử sở cũng ta. Sao đành hại lẫn nhau, ở đất nước lại soi bao mạch nước . . . ”

2.- Cảnh giác tham quan ô lại

Nhìn đến hàng quan lại thời xưa, Cu thở than:

“Ồi ham muốn tự do, mưu toan độc lập, xấu hổ làm nô lệ cho người, lấy cái đó mà ngờ cho dân tộc Âu châu là phải rồi; chứ như lấy cái đó mà ngờ cho dân An Nam, thì có khác gì ngờ cho người có bệnh tê bại lại leo tường đi ăn trộm . . . ”

Cụ đi khắp nơi diễn thuyết để thức tỉnh đồng bào:

“ Dân không biết đoàn thể, không trọng công ích là bởi ba bốn trăm năm trở về đây, bọn học trò trong nước mắc ham quyền tước, ham bả vinh hoa của các triều vua mà sinh ra giả dối nịnh hót, chỉ biết có vua, mà chẳng biết có dân. Bọn ấy muốn giữ túi tham mãi mãi, địa vị của mình được vững mãi, bèn kiếm cách thiết pháp luật, Phá tan đoàn thể quốc dân. . . Dân khôn mà chi, dân ngu mà chi, dân lợi mà chi. Dân càng nô lệ, ngôi vua càng lâu dài, bọn quan lại càng phú quý. . . ”

3.- Nhận diện Văn hoá bá đạo của Tàu

Đối với các sĩ phu cam tâm làm nô lệ, Cụ nêu lên:

“ Ngày xưa ta nhắm mắt lại, một là văn minh Tàu, hai là văn minh Tàu, bị độc khoa cử làm mờ ám trí khôn. Ấy chúng ta nước ta có chân đạo đức thì nên nhân dịp này phá tan dây xích chuyên chế đã ràng buộc ta hơn ngàn năm và thâm nhập những tư tưởng tự do của Âu châu để làm phương thuốc cho nước ta vậy. “

4.- Cách học văn hoá của Người (Âu Tây)

“ Có người hỏi luân lý ta mất thì ta đem luân lý của Âu châu về ta dùng hẳn có được không ? Tôi xin trả lời rằng : Không . Một nước luân lý cũ đã mất là nước không có cơ sở, nay bảo đem luân lý mới về thì đặt vào đâu ?

Vẫn biết phép cấy cây của người Tây tài tình thật, nhưng nay đem một cây tươi tốt như cây luân lý ở các nước bên Âu châu kia mà chấp với một cây đã cằn cỗi như cây luân lý nước ta thì tưởng không tài nào sinh hoa tươi, quả tốt được. Muốn cho sự kết quả sau được tốt đẹp, tưởng trước khi chấp cây cũng nên bồi bổ cho hai bên có sức lực bằng nhau. Tôi diễn thuyết hôm nay là cốt ý mong anh em nên cứu chữa lấy cây luân lý cũ của ta, rồi sẽ đem chấp nối với cây luân lý của Âu Tây vậy .”

Vậy muốn cứu Dân cứu Nước thì phải cần thực thi hai yếu tố quan trọng:

1.- **Đồng quy.** *Tất cả con Dân VN phải đồng quy về một Mối, Mối đó là Đạo lý Tình Nghĩa chung của dân tộc, giá trị ngàn đời này ai ai cũng hiểu và có thể thực hiện được, và chỉ có sống theo Tình Nghĩa thực sự thì mới giúp mọi người sống Hoà với nhau mà lo việc lớn chung.*

2.- **Thù đồ.** *Vì Dân tộc ta bị Lũ giặc “ Dĩ cường lãng nhược “ Bắc và Tây Phương (Thực dân Pháp) áp bức và bóc lột lâu ngày, triền miên bị giam hãm trong cảnh nghèo hèn lạc hậu, nên phải Thù đồ nghĩa phải đi ra tứ phương học cho được cái tiến bộ của người ngoài, đem chắt lọc cái tinh hoa thích hợp, đồng quy cùng với Dân tộc tổ tiên cho nền Văn hoá của mình được phong phú khởi sắc hơn, chứ không có đem cái mình học cho là của riêng mình so sánh với văn hoá nước nhà thấy là quê mùa lạc hậu, mà phủ nhận Nguồn gốc cha ông, chính mình bỏ đi mà không hiểu thấu, rồi dương dương tự đắc mà đứng trên và đứng ngoài dân tộc, thay vì mình đem cái tinh hoa giúp dân tộc đoàn kết và tiến bộ hơn, mà lại biến thành nguồn cơn của cảnh phân hoá chia ly !*

Dân tộc là cái Gốc, còn tinh hoa mấy của người ngoài cũng là cái Ngọn, không thể đem cái Ngọn học được của riêng mình, mà thay cái Gốc của toàn dân, vả chăng nếu có bứng được cái Gốc của người ta về thì cũng phải mất thời gian lâu dài, toàn dân chưa chắc đã tiếp thu được, vì cái culture shock do ở môi trường sống khác nhau mà ra.

Lại nữa cái tinh hoa nhất của Âu Tây là khoa học kỹ thuật, mà không phải là thứ triết học chiêm nghiệm Duy lý một chiều, văn chương thì lãng mạn ru ngủ con người trên mây trên gió, và cuộc sống cá nhân chủ nghĩa Tự do phóng túng với nếp sống Thích và Không thích (Like and Dislike), đều không phục vụ cho nhu cầu của mọi người. Những thứ đó chỉ là của quý tộc, thứ của kẻ ăn không ngồi rồi không sao, không phải là nhu yếu thiết thân của Dân tộc ta còn đang lạc hậu.

D.- Tai Họa của các thứ Vong

Xét cho cùng nhiều vị trong Dân tộc chúng ta nhất là tầng lớp bên trên đã nhiễm phải nhiều thứ vong , trong đó có cả tôi :

I.- Vong Nhân, Vong Thân

Là con Người mà chính mình không định vị được Mình là gì trong Trời Đất, có Người thì Duy Thiên, mê tín dị đoan vào ma quỷ, thần thánh, nhận làm kiếp hèn hạ mà van vái cầu xin, cứ nằm im ở vực sâu mà nài nỉ, còn một số khác thì Duy Địa, coi Vật chất trọng hơn Tình người, suốt đời cứ dơ quả đấm ra mà dành miếng ăn, lấy việc đấu tranh giết cướp làm lý tưởng cho là vinh quang!

Tuy miệng nói Mình là con Chúa con Phật, con Chúa thì có đền Chúa ngự trong Lòng, con Phật là Phật sẽ thành, nhưng cuộc sống lại rất khác. Nho giáo thì xem con Người là tinh hoa của Trời Đất, con Người này không Duy Thiên, Duy Địa, cũng không Duy Nhân: Duy Thiên thì sợ Trời đánh Thánh vật, Duy Địa thì giết người cướp của, Duy Nhân thì coi trên Đầu chẳng có ai.

Muốn không Duy Thiên, Duy Địa, Duy Nhân thì phải tự Lực tự Cường để giữ vai trò tư Chủ. Đây là con Người Nhân chủ, là tinh hoa của Trời Đất, vì biết cách sống Tư chủ, tự Lực, tự Cường, nên mới xứng danh là con Chúa, con Phật, đây không phải con người khiếp nhược cứ ý ôi xỏ xin. Con Người Nhân chủ biết dựa vào “ Thiên sinh “, “ Địa dưỡng “ để đạt “ Nhân hoà “ nhờ Tam cương Nhân, Trí, Dũng. Cứ nhìn xem trong lịch sử nước nhà có phải nhờ những con người Nhân chủ hay Trai hùng Gái đảm này mà giữ vững được Độc lập gần 5000 năm cũng như đã làm cho đất nước phồn vinh.

Con người Nho giáo còn bảo con Người là “ Quý Thân chi hội “, Quý Thân luôn ẩn nấp kín trong mình, kẻ lưng nhau mà lán át nhau, lúc này là Thánh, lát sau là Quý, nên phải lo tu thân làm Lành lánh Dữ. Điều Lành nhất trong cuộc sống Xã hội là ăn Ở công bằng với nhau, điều Dữ là giết Người cướp của, tạo ra Bất công! Thế nhưng vì sống trong cảnh “ Bần cùng sinh đạo tặc “ mà quên Vi nhân, trở nên khiếp nhược, mới bị Quý ám!

Vong thân là không nhận ra mình là con người Nhân chủ, nên mới bị Quý ám đoạ ra CS, Vong Thân cũng bằng lòng với kiếp sống yếu hèn thiếu nội lực để bị CS đoạ đày! Dân tộc chúng ta đang ở trong Tình trạng Quý dữ dày xéo Dân lành khôn xiết!

Ngày nay, còn có một số tín đồ các Tôn giáo chưa định vị được mình là con người Nhân chủ, vì còn sợ mình kiêu ngạo đánh mất đức tính Khiêm nhường, vì không nhận ra không có đức Dũng của con người Nhân chủ thì không thể sống Khiêm nhường được. Các Thánh đều là những người khiêm nhường mới trở thành Trai hùng Gái đảm, đều là những người Dũng cảm cả.

Đi xây dựng xã hội hòa bình, đi làm chính trị cứu dân cứu Nước, hay làm bất cứ việc gì mà thiếu vắng con người Nhân chủ thì phỏng có đủ Tư cách và Khả năng để thành công được không?

Không định vị được mình là con Người Nhân chủ, mọi hoạt động không khởi phát từ con Người thì không khỏi chệch hướng đi hoang, “ Sai một Ly đi một Dặm “ xa con Người, thay vì phục vụ con Người lại phục vụ lũ Ma Quỷ mang lột người.

Làm tín đồ Tôn giáo mà không phân biệt được giữa “ Người con Chúa, con Phật “ và “ con Người nô lệ cho Chúa, cho Phật “ thì sẽ có vấn đề. Chúa Phật không vinh dự gì để có những người con chỉ biết ý lại cầu xin, ăn ở bất công làm cho xã hội rối loạn rồi xin Chúa ban phát Hòa bình, hay chỉ mê mãi thờ cánh Tay chỉ Trắng, bỏ quên việc chính là tự Thấp đốn tìm Trăng mà xin Giác ngộ ! Cầu nguyện là để cho Lòng Trống Trí Rỗng để đón nhận được ngọn Lửa (Ôn) Chúa Thành thần là nguồn Sống và nguồn Sáng: Nguồn Sống là Bác ái, nguồn Sáng là lẽ sống Công bằng, hay là Từ bi cùng Trí huệ, hay

Nhân Nghĩa, tất cả đều có bản chất như nhau, chứ cầu nguyện đâu phải để xỏ xin, tất cả Thiên Chúa đã để sẵn trong Lòng mình rồi, sao phải hướng ngoại mà xin xỏ được. On Thiên chúa đã tràn ngập trong môi trường sống, mọi thứ đã có sẵn sàng: Không khí, Đất, Nước, Năng lượng, cùng các Định luật khoa học và Tâm linh trong Vũ trụ. . .tất cả đều cho không, chỉ cần mỗi chúng ta Động Tâm, Động Não và vận động Tứ chi là sẽ có tất cả, mọi thứ đã có đủ đó rồi, không lẽ còn cần Chúa Phật đưa vào miệng cho ta nữa sao?

II.- Vong Gia

Gia là nhà, **Gia đình là Tổ Ấm của Vợ Chồng, Cha Mẹ và Con cái**. Vong gia là quên Nhà, tức là quên Gia đình là Tô Ấm. Xây dựng cho được Tổ Ấm là công việc vô cùng khó khăn, có thể nói là bạc nhất, mà đa số chúng ta coi thường. Trước đây Tổ tiên chúng ta đã lập ra 2 Nghi lễ để Tôn vinh Gia đình: **Lễ Thành hôn là lễ kết hợp trước Tổ tiên và Họ hàng vì Tình**, còn **Lễ Giao bái là Lễ trong Phòng the với nhau vì Lý**, trước khi trao Thân gởi Phận cho nhau. Trong Lễ Giao bái này, Hai Vợ Chồng cùng uống một chén rượu, rồi hai bên bái nhau để Thề với nhau sẽ suốt đời Tôn trọng nhau nghĩa là sống Công bằng với nhau. **Yêu thương nhau là Nhân để luôn kết hợp với nhau, Tôn trọng lễ sống công bằng với nhau là Lý để hoà với nhau cho êm cửa đẹp nhà, nghĩa là cuộc sống trọn Tình vẹn Lý, đó là nền tảng của cách xây dựng Tổ Ấm**. Những ai bỏ quên, khinh khi những tục lệ đó, không sống theo tiêu chuẩn đó thì Gia đình trở thành **Tổ Nóng hay Tổ Lạnh**, đó là hai mặt của Hỏa ngục trần gian.

Trong văn hoá “ Tình Lý tương tham “ của Tổ Tiên, thì người Mẹ phải Thể hiện được mối Tình Bao la, mơ màng, dịu hiền như ánh trăng rằm mùa Thu, Người Cha phải là ánh mặt Trời chói chang soi sáng Lý công chính. Được đào luyện trong môi trường Tình Lý hài hòa của Mẹ Cha, người con sẽ trở thành con người tự Chủ, tự Lực, tự Cường hay con Người Nhân chủ, nên Gia đình là **Nôi ươm tình Người**, trường đào tạo những Trai Hùng gái Đam cho Đất nước. Nên nhớ xã hội chúng ta đã được xây dựng trên nền tảng vững chắc Gia đình .

Vì thế việc Vong Gia sẽ kéo theo việc bỏ quên nền tảng quan trọng nhất của Đất nước, vì với con người hèn yếu khiếm nhược thì chẳng làm nên công cán gì cho Gia đình và Đất nước.

III.- Vong Bản

Bản là cái Gốc, Cái Gốc con Người là nơi Tinh hoa Văn hoá của Tổ Tông, cao xa hơn nữa là Thượng Đế, Thiên Chúa. Cây trốc Gốc thì khô héo, con Người mất Gốc thì lạc Hồn. Hồn đây là **Hồn Thiêng Sông Núi của Tổ tiên, tức là Tam cương “ Nhân, Trí, Dũng”**, được gói ghém vào trong **Tình Nghĩa Đồng bào**. Bỏ Gốc đó thì không nhìn ra nhau là Đồng bào nữa, thậm chí còn coi Đồng bào là kẻ thù. Bỏ Gốc đó thì hết Nhân Tính, tức không còn Tình Lý nữa nên là sai lang đối với con người, chỉ biết lấy miếng ăn làm mục tiêu cho cuộc đời, lấy sự cướp bóc chém giết làm vinh quang!

Còn có một Gốc cao xa hơn là **nguồn Tâm linh, tức là Thượng Đế hay Thiên Chúa**, Ngài là Đấng vô hình, vô tướng, vô thanh, vô sắc, vô xứ, đây là vấn đề mà người Đông phương cho là ngoại lý, không thể lấy lời lẽ mà bàn, không thể dùng Khoa học mà chứng minh, nhưng nhờ trực giác nhạy bén mà nhân loại cảm nghiệm được Phẩm tính (

attribute) của Ngài để con người hướng tới mà thăng hoa đời sống, để thoát khỏi kiếp sài lang. Những Đặc tính đó là : **Bác ái, Công bằng và Tha thứ của Kitô giáo**

Bi, Trí, Dũng của Phật giáo

Nhân, Trí, Dũng của Nho giáo.

Tuy danh xưng khác nhau, nhưng Bản tính thì không khác nhau, có khác là do mức độ con người có thủ đắc được và sống theo được nhiều hay ít. Đây cũng là “ Tiềm thức Cộng thông của Nhân loại “ hay còn gọi là “ Vạn giáo nhất Lý: Lý Thái cực”.

Nhờ những giá trị cao quý đó mà con người có thực sự sống với thì mới kiến tạo được Hoà bình, ngược lại cứ bỏ bê rao giảng mà không thực hành thì gây ra Chiến tranh tàn phá. Nên nhớ Hoà bình là Căn tính của Thượng Đế.

Quên Gốc Tâm linh thì con người đánh mất Giá trị cao quý làm Người, nên con Người sẽ trở thành Lang sói của con người, Quả Đất sẽ là trường đấu tranh của con người cướp giết và chém giết nhau.

Quên Gốc Dân tộc thì con Dân bị Lạc Hồn Nước, nên Đồng bào sẽ bị xé ra từng mảnh, chỉ từng nhóm lo hiềm khích, chửi bới, đá kích nhau mà không thể ngồi lại mà lo việc chung, chỉ chạy loanh quanh, lãng xãng mà chẳng làm nên cơm cháo gì!

Các vị Lãnh đạo tinh thần, các vị Trí thức xuất thân từ quảng đại Nhân Dân mà ra , nhân dân là cái Gốc, các vị chỉ là cái Ngọn của Dân tộc, Nhân dân như Gốc Rễ cây, các Ngài như Ngọn Lá cây. Gốc cây có nhiệm vụ đem Nhựa thô từ Gốc chuyên lên Ngọn Lá cây, Ngọn Lá cây có nhiệm vụ biến Nhựa Thô thành Nhựa Luyện đem nuôi toàn cây. Cũng thế toàn dân cung cấp vật chất nuôi dưỡng các Ngài chuyên tu, nay các Ngài phải đem cái tinh hoa những điều thủ đắc do sự tu trì như biến Nhựa thô thành Nhựa luyện để nuôi toàn cây, quý vị có đem Nhựa luyện mà phục vụ lại nhân dân mới phải Đạo, chứ không thể đứng trên đứng ngoài Dân tộc mà phán xuống, chinh Chúa Yêu su cũng bảo các Ngài phải rửa chân cho đàn chiên..

IV.- Vong Quốc

Vong Quốc là quên Nước, đúng ra là quên Hồn nước, còn gọi là Hồn Thiêng Sông Núi. Hồn Sông Núi phát xuất từ các Tổ phụ lập Quốc: Mẹ Âu Cơ là biểu tượng của Non “ Nhân”, Cha Lạc Long là Nước “ Trí “, con Hùng Vương thì Hùng cường tức là “ Dũng”, nói gọn lại là Tam cương: Nhân, Trí, Dũng. Các đức tính đó là Hồn Nước, vì giúp mọi con dân biết kính trọng, yêu thương và bao dung nhau mà đoàn kết với nhau mà xây dựng và bảo vệ Quốc gia, nên Vong Quốc sẽ làm cho Dân tộc bị phân hoá mà suy vong. Trớ trêu thay, đa số chúng ta chạy lãng xãng đi làm việc cứu nước, mà khinh khi đồng bào, chê Nhân, Trí, Dũng là quê mùa lạc hậu!

V.- Vong nô

Khi không thể làm con người Nhân chủ thì trước sau gì cũng phải chịu sống theo kiếp Ngựa Trâu, sống trong cảnh Ngựa Trâu mà không nhận ra mình là Trâu là Ngựa thì quá là vong Nhân và Vong Thân và Vong Nô .

Khi sống ở đời cứ rầm rập theo sau đuôi người ta, không bao giờ biết động Lòng động Não, nghe người ta nói sao tuy không hiểu rõ, nhưng vẫn tin theo, người ta sống ra sao cứ thần nhiên noi theo thì cũng là vong Nô.

Khi học người ngoài, mà không tiêu hoá được, biến của người ta thành chất bổ dưỡng cho Tâm Trí mình, mà cứ giữ y nguyên, nếu còn dương dương tự đắc là hay là giỏi, thì cũng không khỏi Vong Nô.

Khi theo kẻ Thù truyền kiếp, giết hại đồng bào mà bán nước cầu vinh thì Việt Nam chưa có tiếng nào để gọi, tuyệt nhiên không thuộc Lớp Người ! Rõ ràng Quốc nạn và Quốc nhục khởi đầu và tận cùng nơi Chữ Vong!

Vậy muốn thoát ra khỏi Quốc nạn và Quốc nhục thì xin mỗi chúng ta bình tỉnh Giác Vong mà phải Nhớ Vi Nhân, vì “ Vi Nhân nan hỹ “ vì phải tẩy sạch cho hết mọi thứ Vong!

VI.- Chết Đuối trong Vũng nước chân Trâu

Qua Thái cực Viên đồ “**Âm Dương**, cũng như “**Lạc Thư minh triết** “ cũng như :” **Thời – Không nhất phiến** “ của Einstein thì vũ trụ chúng ta là Thế giới Hiện tượng tương đối do các cặp Đối cực biến hoá mà thành, mọi sự đều tương đối, vì thế mới có một trong những định nghĩa con Người là “ **Quý Thần chi hội** “, con Người luôn luôn là “**Đang Thành** “ cũng vì thế mà con Người phải thường xuyên “ **Vi Nhân** “. Mặt Khác, Văn hóa tức mạch sống của Tổ tiên ta rất là Dễ và Đơn giản: “ **Dị tắc dị Tri, Giản tắc dị Tông**: Dễ để cho ai cũng có thể hiểu, Đơn giản để cho ai cũng làm theo được “, nên “ **Từ Thiên tứ chí ư thứ dân, nhất thị giai dĩ Tu Thân vi Bản** “ nghĩa là ai cũng lấy việc sửa mình làm Gốc

Việc đầu tiên là làm Người. Ta có thể thắc mắc đã là Người rồi tại sao mà còn phải làm Người nữa, vì con người là “ **Quý Thần chi hội** “, là con người “ chưa thành ” mà “ đang thành ” đến suốt đời, hoặc Thánh hoặc Quý, nên muốn làm con Người Nhân chủ để khỏi bị nô lệ thì phải “ **Vi Nhân** ” Vi Nhân cách nào?

Thưa phải làm hai loại việc: Thứ nhất là **Hoàn thiện mọi Việc làm suốt đời**, luôn phải làm cho mọi việc ngày càng tốt hơn. Đây là công việc thành Thân.

Thứ hai là **Hoàn thiện các mối Giao liên**, là phải ăn ở công bằng để sống hoà với mọi người. Đây là mục tiêu Thành Nhân. Muốn Thành Nhân thì phải trau dồi Tư cách để ăn ở cho phải Đạo làm Người với nhau, muốn Thành Thân thì phải trau dồi Khả năng để biết cách ăn nên làm ra. Mọi người phải Thành Nhân và Thành Thân thì mới có thể xây dựng con Người Nhân Chủ, Gia đình thành Tổ Ấm và Xã hội trong đó mọi người có thể sống an vui với nhau. Đó là **Lộ đồ : Tu, Tề, Tri, Bình**: Tu Thân, Tề Gia, Trị Quốc, Bình Thiên hạ. Đây là công việc xây dựng con Người và Xã hội từ Gốc tới Ngọn, chứ không thể làm tắt. Con Người không có Tư cách và Khả năng thì chẳng thể xây được Tổ Ấm Gia đình và Xã hội an vui, họ chỉ là những con người quấy rối xã hội mà thôi.

Đó là công việc Tổ tiên chúng ta gọi là “**Đội Trời, Đạp Đất, Ở Đời** “: **Đội Trời** thì phải quay về Đời Sống Tâm linh mà Tu Thân cho có Đạo Nhân, **Đạp Đất** thì phải nhận ra lẽ sống Công bằng hay Đức Nghĩa, **Ở Đời** thì phải sống Theo Nhân Nghĩa hài hòa để Hòa với nhau mà lo việc Riêng và Chung. Đây là con đường nghịch lý “ **Suy đi và Nghĩ lại**”, một bên thì u linh man mác như Âm, một bên thì sáng rõ như Dương trong Thái cực viên đồ. Nghệ thuật sống là con Người phải “ **Ở Đời** “ làm sao cho nghịch số như Tình / Lý hài hoà nhịp cùng tiết nhịp Vũ trụ. Sống được như thế là làm cho “ **Mẹ tròn (Trời tròn) con Vuông (Đất vuông)** “ mới đạt Minh triết.

Trong mọi việc đều được khởi phát từ nhu yếu thiết thân với con Người như những việc ăn uống, Gia đình và phẩm giá con Người, mà ta gọi là Thực, Sắc, Diện.

Khi dần thân vào công tác xã hội thì trước tiên phải có Lòng Trí ngang tầm Quốc gia, nếu mình cứ giam hãm mình trong cục bộ, như tinh thần tôn giáo chật hẹp Đàng phái, Phe nhóm chỉ để tranh Tiểu danh tiểu Lợi . . . thì chỉ gây chia rẽ mà làm hỏng việc lớn. Lại nữa khi làm việc chung thì phải tìm cho ra Chủ Đạo chung tức là hướng nhắm tới của Toàn dân, để tập hợp với nhau trước, tiếp đó là phải có kế hoạch ích Quốc lợi Dân mà cùng nhau đóng góp, không để cho những thành phần lòng cạn trí nông xẻ lẻ phá đám.

Xem ra xưa nay chúng ta cứ theo cảm tính riêng mà làm đại, nên càng làm càng nát, nát rồi đã phá nhau và chạy quanh!

VII.- Lạc vào các cửa Vong

Xét ra thì chúng ta không đi theo đường mòn Dẽ dàng, Giản dị theo nền Văn hoá Tổ tiên. Nền tảng Văn hoá của Tổ tiên được thực hiện theo lộ đồ Tu , Tề, Trị Bình. Chúng ta chỉ lo làm những việc xa lạ với con Người, những việc to, việc lớn lao, những việc phi thường, những việc phức tạp, những việc xa xăm đời sau, nên không bao giờ gặp con Người và phục vụ được con Người, có nhiều người không biết đi đâu và làm gì mà cứ làm đại, đó chỉ là khát vọng của trí tuệ, vì không ý thức và đánh giá được Tư cách, khả năng của mình cũng như cộng đồng Dân tộc, nên cứ rảo qua hết Vong này đến Vong khác, mà không bao giờ đặt được nền tảng nào cho con Người và Xã hội, cứ tiếp tục xây công trình mình trên Cát, lâu mau gì rồi cũng cứ “ Vũ Như Cẩn”, không nhích lên được một bước, mà chỉ tiến dật lùi. Chẳng khác gì làm nhà thì lợp mái trước, dựng kèo cột sau, mà chẳng có nền!

Đáng lẽ chúng ta phải làm mọi việc từ Nhỏ tới To, từ Gần tới Xa, từ Đơn giản đến Phức tạp, từ Thường thường tới Phi thường . . . , và cứ tuần tự nhi tiến, phải chú ý làm sao giữ được thế quân bình động để hoà với nhịp chung, làm như thế không có nghĩa là chúng ta không dám mạo hiểm đi vào những lãnh vực xa lạ cao sâu hơn.

E.- Trở về Đạo lý của Dân tộc

*Tinh hoa của nền Văn hoá Cha ông là Dịch Lý: **Lý Thái cực**, Lý của “ **Đại Đạo Âm Dương hoà** “. Mà Dịch là “ **Nghịch số chi lý** “ như các nghịch lý : Âm / Dương, Tự / Tán, Vợ / Chồng, Trời / Đất, Tinh thần / Vật chất, Tâm linh / Thế sự, Sáng / Tối, Ngày / Đêm, Tròn / Vuông, Thở Vào / Thở Ra , Thời gian / Không gian, Sống / Chết. . . .*

Con Người phải sống làm sao cho các cặp nghịch số được hài hoà để hoà cùng Tiết nhịp Vũ trụ (cosmic rhythm. Cosmos: order). Khi mới sinh ra, nhịp thở Vào thở Ra có điều hoà thì em bé mới sống và phát triển được. Con người có sống theo Tình / Lý hài hoà thì mới Thân an Tâm lạc. Các thiên thể trong không trung cứ vận chuyển trong không gian theo hướng vô cùng vô tận được là nhờ vào thế “ quân bình động “ giữa cặp đối cực sức Ly Tâm và Quy tâm. . .

*Cha ông chúng ta đã bảo: “ **Vạn vật đồng nhất thể** “ và “ **vạn vật tương liên**: Vạn vật đều có cùng một bản thể, đó là Năng lượng dưới nhiều dạng khác nhau kể cả vật chất” vì vật chất và năng lượng chỉ là một. Nhờ đó mà vạn vật có khả năng liên hệ mật thiết với nhau qua các môi trường.*

Môi trường sống ngày nay đang bị ô nhiễm nặng là vì nhân loại đã sống sai với tiết nhịp vũ trụ. Nhân loại có chung những môi trường trao đổi với nhau để sống còn và phát

triển, như Không khí, Nước, Đất, Năng lượng, Tư tưởng, Tình thương. . . mỗi người phải trao đổi mọi thứ trong môi trường một cách hài hoà mới được, những thứ Nhận vào (receiving) và Thải ra (giving) không được ngưng đọng để làm cho môi trường ô nhiễm, mà phải làm sao cho được cân bằng thì môi trường mới ổn định, nhất là trong cung cách sống với nhau trong xã hội.

Phải có tinh thần Triết học và Nghệ thuật thì mới làm trọn được.

Triết nghĩa là Triệt (Triết, Triệt dã) : Triệt Thượng và Triệt Hạ. Triệt Thượng là phải đi về nguồn Tâm linh để un đức nguồn Tình mà sống nối kết với mọi người. Triệt Hạ là phải ra khám phá vũ trụ để cho sự hiểu biết tròn đầy, tránh cánh phiến diện gây chia cách nhau, nghĩa là phải biết cách giữ lẽ sống Quân bình động mà Hòa với nhau: Hoà với mọi người và hoà cùng Vạn vật và Vũ trụ nữa.

Triệt Thượng (Cao minh phối Thiên) và **Triệt Hạ** (Bác hậu phối Địa) là nghịch số, nên phải làm sao cho nghịch số đó hài hoà mới ổn (**Thiên Địa giao hòa hay Mẹ Tròn Con Vuông**), nói cách cụ thể làm phải sống làm sao cho “ Tình Lý tương tham “, nghĩa là khi xử Tình thì cũng phải có Lý Công chính tham gia để khỏi thiên vị, khi xử Lý thì cũng phải đượm Tình để khỏi sa vào vòng gian ác. Thực ra Tình Lý chỉ là một, như ánh sáng gồm Sóng và Hạt, Sóng và Hạt không thể tách rời, Sóng thì bao quanh giống Tình, Hạt thì truyền theo đường thẳng tựa Lý .

Sống theo **Nghệ thuật** làm sao cho Tình Lý (Nguồn Sóng : Nhân, Nguồn Sáng: Nghĩa) hài hoà thì đạt Minh triết, cái khó là làm cho Nghịch số hài hoà. Xã hội ngày nay bị hỗn loạn là do nếp sống Duy Lý một chiều, mọi thứ đều đòi hỏi phải hợp với khoa học (tuy khoa học rất cần, nhưng chưa đủ) phải rõ ràng khúc chiết, do đó mới đánh mất Tình người là thứ u linh man mác không có gì rõ rệt hết. Người mà **đánh mất Tình Người thì mất mối Liên kết với người khác**, trở thành vô cảm, không thấy được những khổ đau của người khác, cũng như đánh mất Lý là đánh mất mối liên hệ với môi trường hay với tha nhân, tức là **đánh mất tinh thần Liên đới trách nhiệm nên lại gây ra cảnh phân hoá chia ly**.

Vô cảm (thuộc Tình) và Thiếu Liên đới trách nhiệm (thuộc Lý) là đầu mối cho mọi sự rối loạn trong Gia đình và Xã hội. Muốn Gia đình được êm ấm, xã hội được yên vui thì xin đừng hoại Tình bại Lý, mà phải làm sao cho đời sống Tình Lý được hài hoà mà hưởng Hạnh phúc, mất sự sống Hòa với nhau là mất Hạnh phúc: Hạnh phúc Tương đối đời này và Miên viễn đời sau là cùng đích của sự sống con Người. Hạnh phúc Đời này (Thân an Tâm lạc) là một mảnh của Hạnh phúc Đời sau, Đời này mà không tìm ra Hạnh phúc Tương đối thì cũng chẳng thể có điều kiện thuận lợi để xây dựng được Hạnh phúc miên viễn Đời sau.

G.- Giúp nhau bừng tỉnh Giác Mê

Trong phong trào Nhân văn Đất Mới năm 1956 tại Hà Nội, Đảng CSVN đã kết án những người trong phong trào là “ Bôi đen chế độ “, những người trong Phong trào đã đáp lại : “ Chế độ CS đã đen như lọ nôi rồi, không gì có thể bôi đen thêm được nữa “. Đã 37 năm nay ở Hải ngoại tuy không phải bôi đen Chế độ CSVN, nhưng chúng ta cũng chỉ mê mãi chuyện chửi rửa đảng CSVN, mà không đồng thời chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cần thiết cho Quốc gia dân tộc khi cần đến. CSVN đã lấy bóng tối bao trùm lên Quốc gia Dân tộc, chúng ta cứ nguyên rửa Bóng tối mà trong cuộc sống chứng nhân, hàng ngày chúng

ta không quyết tâm thấp lên những ngọn đèn pha : “ Nhân Nghĩa “, hay “ Bác ái Công bằng” hay “ Bi Trí “ để xoá tan bóng tối. Vấn đề là phải lấy ánh sáng để xoá tan bóng tối, chứ nguyên rủa ngoài việc cho đỡ bức xúc, thì xem ra chẳng có ích gì bao nhiêu ! Chỉ có sức mạnh của Chính nghĩa Quốc gia mới dẹp tan được bóng tối, và có đủ nội lực để Cứu Dân và xây dựng Đất nước. Những mưu gian mẹo vặt cũng như hành động cường bạo đều gây ra tai họa. Hãy trông cậy vào chính chúng ta, Dân tộc chúng ta, trước khi nhờ cậy người khác, Thị trường chung cần thành phần đối tác, có Tư cách và khả năng, chứ không cần nô lệ.

Muốn xây dựng một chế độ Dân chủ thì cần phải có:

1.- Những **con Người Dân chủ** tức là con người có Tư cách và Khả năng xây dựng chế độ Dân chủ, những con người đó không ai khác ngoài mọi người dân, có cớ trời cho cái đầu, tay chân họ thì người Dân mới thực sự được giải phóng. Chỉ có giáo dục đại chúng mới làm nổi việc này. Trước tiên phải có những tổ chức nòng cốt vừa làm vừa học để đào tạo nên những con người Dân chủ trong phong trào. Chúng ta chưa có “ anh hùng tạo Thời thế “ thì chúng ta cứ bắt tay vào việc để giúp “ Thời thế tạo anh hùng “. Phong trào chấp cánh cho anh hùng bay cao.

2.- Phải có một **Hiến pháp Dân chủ** tức là Chủ đạo của Dân tộc để mọi người trong Dân tộc có vị trí để thi hành Nhiệm vụ của mình và hưởng quyền lợi xứng đáng của mình. Hiến pháp phải thể hiện được Tinh thần công bằng xã hội để biến xã hội thành môi trường thuận lợi cho mọi người dân được phát triển Tư cách và Khả năng của mình.

3.- Một **hệ thống Chính quyền** từ Địa phương lên Trung ương được tổ chức sao cho như là một cơ thể sống động. Chính quyền là thành phần được nhân dân ủy nhiệm cho công việc thực thi chế độ Dân chủ hầu mưu phúc lợi cho toàn dân

4.- Một **Quốc kế Dân sinh** qua công trình xây dựng Hạ tầng cơ sở và Thương tầng kiến trúc thích hợp để nâng cao Dân khí, Dân Trí và Dân sinh.

5.- Đặc biệt phải xây dựng cho được một nền **Giáo dục toàn diện** bao gồm cả hai yếu tố Thành Nhân và thành Thân. Thành Nhân xây dựng con người Nhân chủ, thành Thân xây dựng con người Dân chủ. Chỉ có con người Nhân chủ mới làm trọn được nhiệm vụ con người Dân chủ. Nhưng Ông quan cũ và mới đều không thích hợp cho công trình xây dựng chế độ dân chủ nữa.

...

Khi chế độ CS sụp đổ mà chưa sẵn sàng những công trình trên thì chúng ta sẽ làm những gì và làm cách nào đây? Vì ngủ mê, nay chúng ta hầu như không còn đuổi kịp thời thế nữa rồi!

Trong bài trên, sở dĩ tôi mạo muội đề cập tới nhiều thành phần trong Dân tộc cũng như nhiều lãnh vực là vì mối Liên kết cũng như Tinh thần Liên đới trách nhiệm với Đồng bào, chứ không dám lên mặt dạy đời, nếu có sự thật nào gây xúc phạm thì xin cho chúng tôi được tạ lỗi. Nếu có điều sai sót, xin được chỉ giáo để cùng nhau sửa chữa.

Trân trọng,

Việt Nhân

PB02112012